

de CUPcake club

de verdwenen taart

MARION VAN DE COOLWIJK

Vergeten!

WEETJE

In 1996 opende The Magnolia Bakery in New York. Na sluitingstijd werden er vanillecupcakes gemaakt. Klanten die 's avonds langs de bakkerij liepen bedelden vaak om een verse cupcake. Toen deze bakkerij op televisie kwam, begon de cupcakegekte.

‘Je tas!’ De moeder van Zilver staat bij de voordeur. ‘Rennen, anders kom je nog te laat!’

Zilver ritst haar jas dicht en grist haar gymtas van de kapstok. ‘Doei, mam!’ Ze loopt de voortuin uit. Haar blonde haren waaien voor haar gezicht. Ze is weer eens veel te laat opgestaan en heeft geen tijd meer gehad om een staart te maken.

Als ze langs de bakkerswinkel loopt, zwaait ze naar haar vader. Door het grote etalageraam kan ze hem goed zien. Sep staat achter de snijmachine en lacht naar zijn dochter. Hij stopt net een gesneden brood in een zak. Er hangt een geur van versgebakken brood in de straat. Mmm, wat ruikt dat lekker, denkt Zilver.

De bakkerij van haar vader bevindt zich achter de winkel. En de winkel is naast hun huis. Via een tussendeur kan haar vader zo naar zijn werk. Sep is al uren aan het werk. Hij staat iedere mor-

gen, behalve zondag, om drie uur op om brood te bakken en taarten te maken. Rond zeven uur wordt alles vers in de winkel gelegd. Om halfacht gaat de bakkerswinkel open.

Zilver loopt door. Ze heeft geen tijd om te treuzelen. Ze mag niet weer te laat komen op school. Via de achtertuin van het bejaardenhuis snijdt ze een flink stuk af. In de verte ziet ze de school. Het schoolplein is al leeg. Ze neemt een spurt en springt behendig over het hek.

Hijgend stormt ze de klas binnen en gaat op haar plaats zitten. De juf glimlacht, maar zegt niets. Ze sluit de deur van de klas en begroet de kinderen met 'Goedemorgen, allemaal!'

Zilver pakt haar boek uit de la. Ze beginnen elke dag met stillezen.

'Heb je het?' Amy stoot Zilver aan.

Zilver schrikt. 'O, nee! Vergeten.'

Amy kijkt teleurgesteld. 'Alweer?'

'Ja, sorry. Maar ik was laat en Pippie moest nog kattenbrokken en...'

Amy draait zich om. 'Laat maar.'

'Morgen, goed?'

'Morgen is het zaterdag,' bromt Amy. 'Je denkt gewoon niet na!'

Zilver zwijgt. Amy heeft gelijk. Ze denkt niet na. Niet 's morgens in ieder geval. 's Morgens lijkt haar hoofd wel een zeef. 'Ik leg het vanavond klaar,' fluistert ze. 'Echt waar.'

Amy haalt haar schouders op. 'Zal wel.'

Zilver vangt boze blikken op van Melina en Sara die tegenover haar zitten. 'Kijk niet zo,' sist ze. 'Het komt goed. Als Amy het recept dit weekend in het cupcakeschrift zet, hebben we nog genoeg tijd om alle ingrediënten te bestellen bij mijn vader.'

Zilver, Melina, Amy en Sara vormen een club. Samen met Jan-Willem uit de klas van meester Thijs. De Cupcakeclub. Iedere woensdag komen ze in het geheim bij elkaar in de bakkerij van Zilver's vader. Ze mogen dan nieuwe recepten uitproberen. De cupcakes die ze maken, worden diezelfde middag nog in de winkel verkocht. De klanten zijn er dol op. Sommige mensen komen elke woensdag naar de bakkerij, speciaal voor de cupcakes. Sep is erg blij met de extra aandacht voor zijn winkel.

De Cupcakeclub heeft een schrift, een receptenschrift. Daar schrijven ze alles in, zodat Sep precies weet welke ingrediënten er in de cupcakes

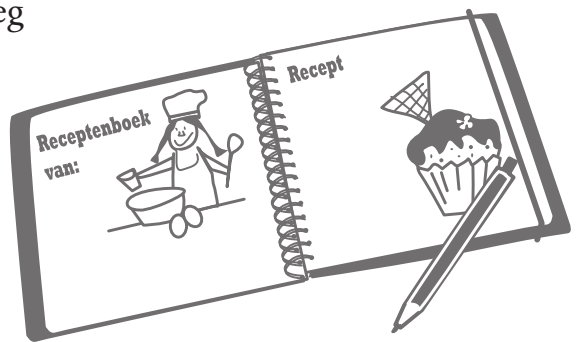
zitten. Dat moet. Als de inspecteur komt, moet Sep kunnen vertellen hoe de cupcakes zijn gemaakt. Of er suiker in zit. Of kleurstoffen. Of vet. Of gluten. Of gist. Of melk. Mensen die allergisch zijn, willen dat ook graag weten. Bakkers moeten zich aan strenge regels houden. Niemand mag het schrift inzien. Alleen zichzelf en Zilvers vader natuurlijk.

Tijdens het bakken schrijven ze alle vijf hun ingrediënten en de hoeveelheden op een kladblaadje. Aan het eind van de middag schrijven ze dan hun recept in het net over in het schrift. Ze hebben afgesproken dat het schrift in de bakkerij blijft. Zo blijft het echt geheim.

Amy had afgelopen woensdag heerlijke cupcakes gemaakt. Iets met sinaasappelschilletjes, kaneel en cola. Heel speciaal. De

klanten waren er weg van. Amy had al haar cupcakes verkocht.

Toen Amy aan het eind van de middag het recept

in het schrift wilde schrijven, belde haar moeder dat ze direct thuis moest komen. Ze moest op haar kleine broertje passen. Haar moeder moest met spoed naar haar werk in het ziekenhuis.

‘Ga maar,’ had Zilver gezegd. ‘Ik neem het schrift en je blaadje morgen mee naar school, goed? Dan kun je het thuis rustig opschrijven.’

Amy was direct weggerend.

Gisteren was Zilver het schrift helemaal vergeten. En nu vanochtend weer.

‘Nog even en ik vergeet het recept,’ mompelt Amy.

‘Anders kom je vanmiddag naar mij toe,’ fluistert Zilver. ‘Dan...’

De juf duikt achter haar op. ‘Gaan we nu lezen, dames?’

‘Ja, juf.’ Zilver buigt zich over haar boek. ‘Rustig maar,’ mompelt ze zacht.

Om negen uur precies mogen ze hun bladzijde uitlezen en hun boek opruimen.

‘Amy, wil jij de rekenschriften uitdelen?’ De juf heeft al gezien dat Amy haar boek heeft dichtgeslagen.

Zilver leest het hoofdstuk uit en klapt haar boek

dicht. Het is net zo spannend. Ze kijkt om zich heen en ziet dat ze de laatste is.

‘Zijn we zover?’ De juf staat bij het bord. ‘Vandaag wil ik jullie iets vertellen over...’

‘Weet je wat?’ Amy praat zacht. ‘Ik ga tussen de middag met je mee naar huis.’

Zilver kijkt verbaasd. ‘Maar je hebt overblijf!’

‘Ik zeg gewoon dat ik bij jou ga spelen.’

‘Mag dat?’

Amy haalt haar schouders op. ‘Waarom niet?’

De juf tikt op het bord. ‘Amy... welke som houd je dan over?’

Amy kijkt op. ‘Eh...’ Het is duidelijk dat ze geen flauw idee heeft waar de juf het over heeft.

‘Mag ik het zeggen, juf?’ Sahib steekt zijn vinger op.

De juf reageert niet op Sahib, maar wijst naar de boogjes die op het bord staan. ‘Eerst deze som, Amy.’

‘Ik weet het, ik weet het!’ Sahib zwaait ongeduldig met zijn arm heen en weer.

‘Sahib, doe je vinger maar naar beneden. Ik vraag het aan Amy.’

Teleurgesteld laat Sahib zijn arm zakken.

Amy bijt op haar lip. Het wordt nu doodstil in de klas.

‘Vier keer acht,’ fluistert Melina die half met haar rug naar de juf zit.

‘Vier keer acht,’ roept Amy.

‘Inderdaad.’ De juf schrijft de getallen vier en acht op het bord. ‘En zo kun je deze sommen uitrekenen. Heeft iemand nog vragen?’

Het blijft stil.

‘Mooi! Dan mogen jullie opdracht tien maken. En voor wie dat wil... op de volgende bladzijde staat een cijferpuzzel.’

Op dat moment gaat de deur van de klas open.

Meester Thijs steekt zijn hoofd om de hoek van de deuropening.

‘Kan ik je even spreken, Mannon?’

‘Jullie mogen beginnen.’

De juf loopt de klas uit en sluit de deur.

‘Dank je,’ zegt Amy.

‘Graag gedaan.’ Melina pakt

haar potlood. 'Deze sommen zijn een makkie.'

'Sommen zijn nooit een makkie,' verzucht Amy.

'Ik snap er niets van.'

'Dan moet je ook opletten.' Melina pakt een kladblaadje. 'Kijk, je moet eerst de som tussen de haakjes oplossen.'

Terwijl Melina haar vriendin helpt, staart Zilver uit het raam naar buiten. De zon schijnt. Ze ziet een vogel over het kleine grasveldje huppen. Het is een merel. Hij heeft een worm in zijn bek. Zou hij een nestje hebben? Haar ogen speuren de struiken rondom het grasveld af. Nee, een merel is slim. Die bouwt zijn nest hoog boven de grond. In een boom. Een plek waar katten niet snel bij kunnen. Haar blik glijdt naar de grote eikenboom naast de school. Bewegen daar de bladeren? De merel huft over het gras naar de boom. De worm in zijn bek beweegt. Heel even blijft de vogel staan. Dan vliegt hij naar het hek. Op een van de spijlen blijft hij zitten.

Zilver glimlacht. Die merel is inderdaad slim. Hij maakt een hele omweg voordat hij naar zijn nest vliegt. Zo houdt hij de plek van zijn nest geheim. Plotseling schiet de merel de boom in en verdwijnt tussen de bladeren. Hoeveel jongen zou hij

hebben? Hoe groot zouden ze al zijn? Ze kunnen vast nog niet vliegen. Misschien...

'Zilver?' De stem van Sara klinkt dringend.

Zilver draait zich om. 'Ja?'

'Wat heb jij bij som vijf?'

Zilver kijkt naar haar schrift en schrikt. 'Eh... ik moet nog beginnen.'

Sara fronst even haar wenkbrauwen. Maar dan buigt ze zich naar Melina. 'Wat heb jij bij som vijf?'

Zilver ziet dat de juf de klas weer in komt lopen en buigt zich over haar rekenboek. Rekenen uit een boek is saai. Ze kijkt naar de eerste som.

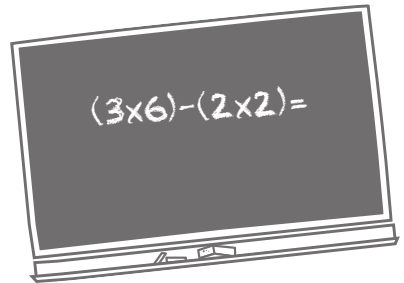
$$(3 \times 6) - (2 \times 2) =$$

Zilver glimlacht. Dat kan leuker. Drie merels hebben elk een nest met zes jongen. Ze pakt haar potlood en schrijft het getal achttien op. 'Achttien kleine vogeltjes,' mompelt ze.

'Huh?' Amy kijkt op. 'Wat zeg je?'

'Niets, laat maar.' Zilver gaat verder. Twee nestjes wiebelen. Uit beide nestjes vallen twee vogeltjes. Dat zijn dus vier vogeltjes die vallen. Ze schrijft het getal vier op. Wel zielig. Nu zijn er

nog maar veertien vogeltjes in hun nest. Ze schrijft het getal veertien op. Helemaal tevreden is ze niet. Deze som moet wel vrolijk eindigen. Ze tekent vier kleine vogeltjes bij het antwoord. Zo, nu kunnen de moedervogels ze komen ophalen.

Zilver kijkt tevreden. Zo is rekenen best leuk. Geconcentreerd gaat ze verder met de volgende som. Als ze klaar is, pakt ze snel haar boek en gaat verder met lezen.

Rond tien uur is iedereen klaar met zijn rekenwerk. De juf kijkt op haar horloge. 'Voordat we pauze hebben, wil ik graag nog iets met jullie bespreken. Het gaat over het schoolplein.'

Zilver klapt haar boek dicht.

'Zoals jullie weten is het schoolplein best saai.' De juf wacht even.

'Zeg maar gerust: supersaai,' roept Tristan.

'De kleuters hebben wel een leuke speelplaats,' zegt Mo. 'Daar kun je skelteren en in de zandbak.'

'Kleuter!' roept Levi.

Er klinkt gelach.

‘De kleuters hebben hun eigen speelplein,’ gaat de juf verder. ‘Maar inderdaad, Mo heeft gelijk. Het zou leuk zijn als wij op ons schoolplein ook wat materialen hebben om te spelen.’

‘We hebben al een voetbal,’ roept Levi. ‘Dat is genoeg, toch?’

‘Voor jou wel, ja,’ zegt de juf. ‘Maar er zijn ook kinderen die niet van voetballen houden.’

Levi trekt een raar gezicht. ‘Echt?’

Hij heeft de lachers op zijn hand. Zelfs de juf kan een glimlach niet onderdrukken. ‘Meester Thijs, ik en de andere meesters en juffen hebben een plan bedacht.’

Het wordt stil in de klas.

‘We gaan een sponsoractie houden voor ons schoolplein.’ De juf kijkt triomfantelijk.

Lenny steekt haar vinger op.

‘Wat is dat, juf, een spons-actie?’

‘Niet een spons-actie, maar een sponsoractie.’ De juf legt het uit. ‘Een sponsor is iemand die geld geeft om iets te steunen.’

‘Mijn vader is sponsor,’ roept Levi. ‘Van de voetbalclub. Hij betaalt alle kleding en zo.’

‘Precies,’ zegt de juf. ‘Een sponsor helpt met geld of spullen om dingen voor elkaar te krijgen. Iedereen kan sponsor zijn.’

‘Ik ook?’ vraagt Sahib.

‘Als je mij je zakgeld geeft,’ roept Levi. ‘Dan ben jij mijn sponsor.’

Sahib steekt zijn tong uit. ‘Ik dacht het niet.’

De juf wacht even tot het weer stil is. ‘Levi heeft het heel goed gezegd. De komende weken gaan wij geld inzamelen. Dat geld gaan we gebruiken om het schoolplein op te knappen. Een basket, een tafeltennistafel, klimrekken, een schommel...’

‘Een doel,’ roept Levi.

‘Ook.’ De juf glimlacht. ‘Dus ja, wij zoeken sponsors voor ons schoolplein. Jullie mogen ook kiezen wat we met het geld gaan doen.’

‘Hoeveel geld hebben we dan?’ vraagt Lenny.

‘Dat hangt van jullie af. Jullie gaan geld inzamelen.’

‘Maar zoveel geld heb ik niet,’ zegt Amy.

‘Dat ga je ritselen, suffie,’ bromt Mo.

‘Ritselen?’

De juf vraagt om stilte. 'Ik ga het uitleggen.' Ze wacht even. 'Mensen geven niet zomaar hun geld aan jullie. Daar moet je wat voor doen. De komende twee weken gaan jullie geld inzamelen door iets te doen of te verkopen. Je kunt bijvoorbeeld klusjes doen voor mensen. De auto wassen, boodschappen doen, de tuin harken, lege flessen ophalen en inleveren. Of je kunt spullen verkopen. Oude spullen die je toch niet meer nodig hebt. Maar je kunt ook dingen maken om te verkopen. Sieraden, tekeningen, schilderijen, beeldjes. Het gaat erom dat mensen je geld geven voor het schoolplein.' De juf pakt een groot vel papier. 'Deze poster heeft meester Thijs gemaakt. Hier staat alles op over de sponsoractie. Jullie mogen de poster overal ophangen. Op school, in de winkels, in de bieb, de sportzaal, het zwembad... overal waar mensen komen. Zo weet iedereen wat jullie komen doen.'

De klas is muisstil.

'Al het geld dat je krijgt, lever je in bij mij. Ik houd bij hoeveel geld iedereen ophaalt. De andere klassen doen dat ook. Over twee weken houden we een groot feest. Dan maken we het totaalbedrag en de winnaar bekend.'

‘De winnaar?’ Mo fronst zijn wenkbrauwen. De juf gaat verder. ‘Natuurlijk zijn we allemaal winnaar straks met zo’n mooi schoolplein. Maar de klas die het meeste geld heeft opgehaald, wint een gratis filmavond in de bioscoop. Met popcorn, drinken en een ijsje toe. De eigenaar van de bioscoop wilde dit graag beschikbaar stellen. Dus de eerste sponsor is er al.’

Er klinkt goedkeurend gompompel.

‘Mogen we dan ook kiezen welke film we gaan kijken?’ vraagt Wendy.

‘Ik denk het wel,’ antwoordt de juf.

‘Dat gaan wij winnen!’ roept Levi. ‘Wedden?’

De juf lacht. ‘Dat zou mooi zijn, Levi. Maar... dat is nog niet alles. Er is ook nog een prijs voor degene die het meeste geld ophaalt.’

Iedereen zit op het puntje van zijn stoel.

‘En de prijs is?’ vraagt Melina.

‘De winnaar wordt extra in het zonnetje gezet. Die krijgt eeuwige roem. Zijn of haar naam wordt op een bronzen plaat gegraveerd. En die krijgt

een plekje op een van de nieuwe toestellen.'

'Op de doelpaal?' vraagt Levi.

'Wat jij wilt,' antwoordt de juf. 'Maar dan moet je wel het meeste geld ophalen.' Ze kijkt op haar horloge. 'Weet je wat? Het is nu toch bijna pauze. Denk samen eens na over hoe je geld wilt ophalen voor deze sponsoractie.'

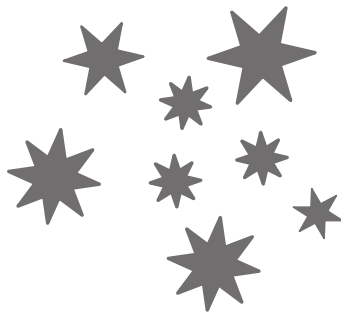
'Moet je alleen, of mag je ook met een groepje iets doen?' Amy kijkt vragend.

'Alles mag.' De juf gaat op het randje van haar tafel zitten. 'Alle klassen doen mee. Het wordt dus best spannend.' Ze grijnst. 'Wat denken jullie? Gaan we winnen?'

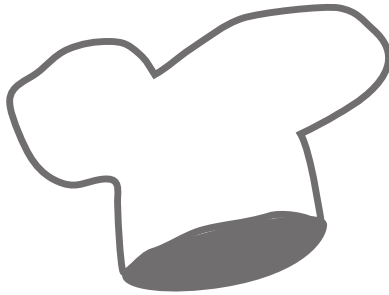
Er klinkt gejuich.

'Ik hoor jullie niet!' roept de juf. 'Gaan we winnen?'

En dan breekt er een oorverdovend kabaal los.

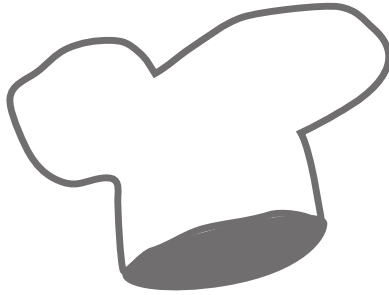

Geheim

TIP

Eetbare bloemen zijn: Oost-Indische kers, viooltjes, chrysanth, lavendel en kamille. Spoel de bloemen voorzichtig af, dep ze droog en doop ze in het glazuur. Succes verzekerd!

‘Mam?’ Zilver loopt naar de keuken. Haar moeder staat bij de tafel en zet net de pindakaaspot neer.

‘Ha, Zilver. Was het leuk op school?’

‘Gewoon.’ Zilver pakt een aardbei uit de schaal die op tafel staat. ‘Mogen Melina, Amy en Sara mee-eten?’ Ze stopt de aardbei in haar mond en doet een stap opzij. Haar vriendinnen komen de keuken in.

‘Gezellig.’ Zilvers moeder knikt. ‘Ik haal wel even wat extra brood in de winkel. Vanwaar deze groepslunch?’

‘We moeten iets foen foo fgool.’ Zilver slikt de aardbei door. ‘We moeten iets doen voor school,’ herhaalt ze.

‘Nu?’ Haar moeder kijkt verbaasd. ‘Tussen de middag?’

‘Nou ja, niet echt nu, maar het moet wel snel gebeuren.’

Zilver wil nog een aardbei pakken, maar haar moeder duwt de schaal opzij. 'Eerst handen wassen.'

Terwijl Zilver en haar vriendinnen hun handen wassen, haalt Zilvers moeder brood.

Even later zitten ze aan tafel.

'Wat moeten jullie doen dan?' Zilvers moeder pakt een boterham.

'Er is een sponsoractie voor het schoolplein,' legt Melina uit. 'We moeten bedenken hoe we zo veel mogelijk geld kunnen ophalen.'

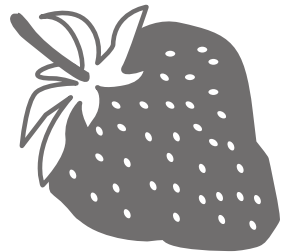
'Ja, en de winnaar krijgt een ins...' Amy aarzelt. 'Instructie?'

'Inscriptie,' zegt Zilver. 'Een bronzen plaatje met zijn naam erin.'

'En de klas die het meeste geld ophaalt, mag naar de film,' vult Melina aan.

'Wat een goed idee,' zegt Zilvers moeder. 'Het schoolplein mag inderdaad wel eens worden opgeknapt. En? Wat gaan jullie doen?'

'Dat weten we nog niet,' zegt Melina.

‘Maar we doen het samen.’ Amy pakt een boterham uit de broodmand.

‘Wel zo leuk.’ Zilvers moeder verdeelt de aardbeien over de borden. Als ze het sippe gezicht ziet van Zilver, moet ze lachen. ‘Tja, eerlijk zullen we alles delen. Doen alle klassen mee?’

‘Ja. En over twee weken is er een feestavond op school voor de hele buurt.’

‘Met een veiling,’ vult Sara aan.

‘Veiling?’

‘We mogen spullen inleveren die dan geveild worden.’

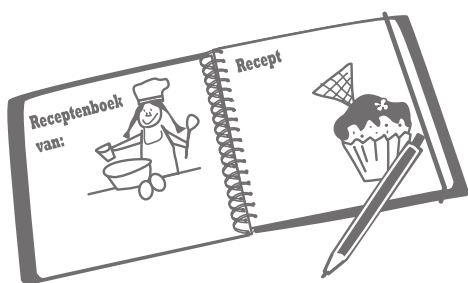
Zilver smeert wat boter op haar brood. ‘Je weet wel, wie het hoogste biedt, mag het hebben. Hebben wij nog iets dat oud is en weg kan?’ Ze wacht even. ‘Behalve jij en papa dan.’ Ze grijnst.

‘Mwah,’ reageert haar moeder. ‘Ik denk wel dat je dan gaat winnen. Papa en ik zijn miljoenen waard.’

‘Echt?’ zegt Zilver verrast. ‘Mag het? Please?’

‘Ik denk alleen niet dat iemand ons koopt,’ gaat haar moeder verder. ‘We zijn gewoon te duur.’

‘Ja, dat is waar.’ Zilver zucht. ‘Nou ja, dan moeten

we maar iets anders verzinnen.’ Ze pakt de kaas. ‘Hebben we nog andere oude spullen?’

‘Hmm, ik weet het niet,’ antwoordt haar moeder. ‘Het moet wel iets zijn wat nog bruikbaar is. Geen oude troep.’

‘Precies,’ zegt Melina. ‘Het moet wel wat opleveren. We willen een super-de-luxe schoolplein.’

Nadat ze gegeten hebben, gaan ze naar Zilvers kamer.

‘Heb je het schrift?’ Amy heeft al een pen in haar handen. Ze schuift de bureaustoel van Zilver naar achteren en gaat zitten. Als ze het schrift opent en het kladblaadje ziet met haar eigen handschrift, slaakt ze een diepe zucht. ‘Wat een geklieder. Ik kan het zelf bijna niet lezen.’ Ze buigt zich over het briefje en tuurt naar de lijst ingrediënten.

Zilver laat zich op haar bed vallen. ‘Wat gaan we doen?’

Het blijft even stil.

‘We kunnen lege flessen ophalen,’ zegt Sara.

‘Dat schiet niet op,’ mompelt Zilver. ‘We moeten iets doen wat veel geld oplevert.’

‘Een bank beroven.’ Melina lacht. ‘Dan winnen we zeker.’

Ze horen Amy mompelen. ‘Sinaasappelschilletjes... wat een lang woord, zeg.’ Het puntje van haar tong steekt uit haar mond. Haar pen gaat langzaam over het papier. ‘Het is maar goed dat we de cupcakes geen naam geven. Sinaasappelschilletjescupcake.’ Ze slist ervan.

‘Ik weet het!’ Zilver zit rechtop. ‘We gaan cupcakes verkopen.’

‘Dat doen we toch al?’ Sara kijkt verbaasd.

‘Ja, daarom juist. We hoeven helemaal niets nieuws te verzinnen voor die sponsoractie. We gaan gewoon verder met cupcakes bakken.’

‘Je bedoelt...’

‘Ja!’ Zilver klinkt vastbesloten. ‘Elke cupcake is een euro. Als we er honderd verkopen...’

‘Hebben we honderd euro,’ vult Sara aan. Haar ogen glinsteren. ‘Dat is veel geld!’

Maar dan betreft haar gezicht.

‘Wat is er?’ vraagt Zilver.

‘Je vader,’ zegt Sara.

‘Wat is daarmee?’

‘Nou, we maken die cupcakes in zijn bakkerij.’

‘Ja.’

‘Met zijn spullen.’

‘Ja, maar dat mag toch gewoon,’ zegt Zilver.
‘Je vader betaalt alleen alle ingrediënten als we het geld aan een goed doel geven.’
Het is even stil. Zilver denkt na. ‘Maar het schoolplein is toch ook een goed doel?’
‘Denk je?’
‘Tuurlijk.’
‘In dat geval...’ zegt Sara. ‘Gaan we winnen!’ Ze geeft Amy een por. ‘Hoor je dat, Amy? We gaan cupcakes bakken.’
Amy kijkt boos op. ‘Kijk nou uit, ja!’
‘Sorry!’ Sara lacht. ‘We gaan duizend cupcakes bakken. Dan winnen we zeker.’
‘Die moeten we dan wel allemaal verkopen in twee weken,’ mompelt Melina.
‘En bakken,’ vult Zilver aan.
‘We bakken er twaalf per persoon, per keer,’ zegt Zilver. ‘En we zijn met zijn vijven. Dat zijn er dus zestig. We hebben twee woensdagen, dus we kunnen hooguit honderdtwintig cupcakes verkopen.’ ‘Ook goed!’ Sara springt in het rond. ‘Honderdtwintig euro.’
Amy is klaar en klapt het schrift dicht. ‘Dat is veel!’
‘Ja, maar welke naam komt er dan op het plaatje?’

‘O ja.’ Teleurgesteld laat Amy haar armen zakken.

‘Ik wil wel,’ zegt Melina.

‘Ja, duh! Ik ook,’ zegt Sara.

Zilver en Amy kijken elkaar aan. Zij willen natuurlijk ook wel hun naam op het plaatje hebben.

Het blijft even stil in de kamer.

‘Ik weet het,’ roept Melina blij. ‘We doen het als club.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, gewoon. Als we winnen zetten we er de naam van onze club op.’ Ze wacht even en kijkt omhoog. ‘De Cupcakeclub!’

‘Yes!’ Sara begint weer te springen. ‘Super! Doen we.’

Amy pakt het schrift op. ‘We kiezen de beste en lekkerste recepten uit en gaan die maken. Dan weten we zeker dat we alle cakejes verkopen.’

Zilver knikt. ‘Misschien kan mijn vader mevrouw Van Zanten vragen of ze er niet wat extra wil hebben deze week. Ze heeft een soort leesclubje en dan trakteert ze altijd op zoete dingen.’

‘We kunnen langs de deuren!’ roept Melina. ‘Bestellingen opnemen!’

Ze praten allemaal door elkaar heen. Het ene idee na het andere komt naar boven.

‘Als we dat allemaal gaan doen,’ zegt Zilver na een tijdje, ‘dan moeten we elke middag uit school gaan bakken. In plaats van alleen de woensdagmiddag.’ Ze denkt na. ‘Hmm, ik kan het vragen aan mijn vader.’

‘Ja, goed idee,’ zegt Melina. ‘Als we...’ Ze stokt.

‘Wat is er?’ vraagt Zilver.

‘Jan-Willem!’

Haar vriendinnen kijken verbaasd.

‘Wat is er met Jan-Willem?’ vraagt Amy.

‘Nou...’ Melina aarzelt. ‘Hij hoort bij de Cupcakeclub.’

‘Ja, en?’

‘Misschien wil hij wel niet meedoen. Hij zit natuurlijk in een andere klas.’

Het is even stil.

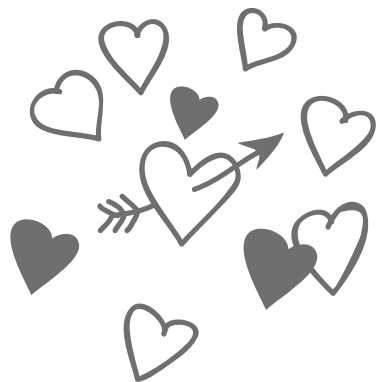
‘Tuurlijk wel,’ zegt Zilver.

‘Jan-Willem hoort er toch bij?’

‘Ja. Juist leuk.’ Sara’s ogen twinkelen. ‘Elke dag samen cupcakes bakken.’

‘Ja, dat snap ik,’ broemt Melina. ‘Je bent op hem.’

‘Helemaal niet!’ De twinke-

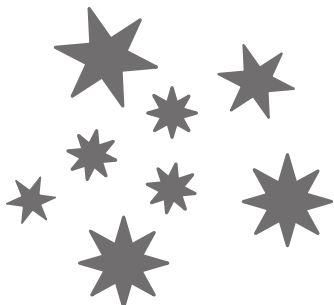
ling in Sara's ogen verandert op slag. 'Doe niet zo stom!'

'Kappen nou,' roept Zilver. 'We vragen het gewoon. Als Jan-Willem mee wil doen, top! en anders doen we het met zijn vieren. No problem!'

'Hebben we wel minder cupcakes,' mompelt Amy.

'Denk je dat hij meedoet?' vraagt Sara.

Zilver knikt. 'Tuurlijk!' Maar helemaal zeker van haar zaak is ze niet.

Ze zijn op tijd bij school. De bel is nog niet gegaan. De vier vriendinnen speuren het schoolplein af, op zoek naar Jan-Willem.

'Hij is er nog niet,' zegt Sara.

'Daar!' Amy wijst naar het fietsehok. Jan-Willem komt net naar buiten gelopen. Ze steekt haar hand op en wil zijn naam roepen, maar Sara houdt haar tegen. 'Stil! Niet doen.' Ze wijst naar Kas en David die bij het klimrek staan. 'Ze zijn toch al zo nieuwsgierig.'

Ze slenteren in de richting van het fietsenhok. Vanuit haar ooghoeken ziet Zilver dat Kas en David hen in de gaten houden.

‘Hé, Sara. Ga je naar je lover?’ Davids stem schalt over het schoolplein. Er klinkt gelach.

Zilver ziet dat Sara haar vuisten balt. ‘Laat ze,’ sist Zilver.

Jan-Willem wil doorlopen, maar Zilver gaat voor hem staan. ‘We moeten je iets vertellen,’ zegt ze. Haar hand gebaart in de richting van het fietsenhok.

Jan-Willem draait zich om en de meiden volgen hem het fietsenhok in.

‘Zo!’ roept David. ‘Vier meiden tegelijk, Jan-Willem?’

Als ze uit het zicht zijn, blijft Jan-Willem staan. Er is niemand anders in het fietsenhok. ‘Wat is er?’

‘We gaan cupcakes bakken,’ zegt Zilver. ‘Voor de sponsoractie.’

‘Woensdagmiddag,’ gaat Melina verder. ‘Tijdens onze clubmiddag. Maar het geld dat we verdienen gaat naar de sponsoractie.’

‘Dat is het goede doel,’ zegt Amy.

Zilver knikt. ‘Als we dan winnen komt de naam van de Cupcakeclub op het bronzen plaatje. Doe je mee?’

‘Eh...’ Jan-Willem is duidelijk overdonderd.

‘Het moet wel geheim blijven,’ fluistert Amy.
‘We zouden het wel leuk vinden als je meedeed,’
zegt Sara. ‘Tenslotte hoor jij er ook bij.’
‘Maar misschien heb je zelf al iets bedacht voor
de sponsoractie,’ gaat Zilver verder. ‘Alleen of met
je vrienden.’
‘Ja,’ zegt Melina. ‘Geen probleem als het niet lukt.
Maar dan willen we wel graag dat je je mond
houdt over ons plan.’
Op het dak van het fietsenhok klinkt gestommel.
Jan-Willem kijkt omhoog. Er klinkt een dof ge-
luid. ‘Ssst,’ sist Jan-Willem. Gespannen luisteren
ze naar de geluiden boven hun hoofd.
‘Er zit iemand op het dak van het fietsenhok,’
fluistert Melina.
‘Ik denk dat ik wel weet wie dat zijn,’ zegt Jan-
Willem. Hij knikt. ‘Oké, het is goed. Leuk. Ik doe
mee. Tot woensdag.’ Met grote stappen loopt hij
het fietsenhok uit. ‘Hé, stelletje jaloerse kikkers!’
Terwijl Jan-Willem zijn vrienden toespreekt, lo-

pen de meiden in de richting van de schooldeur. 'Hij doet mee,' zegt Sara. 'Top! Nu is de Cupcakeclub compleet.'

'En hebben we nog meer cakejes om te verkopen,' zegt Melina.

Amy straalt. 'Ik kan niet wachten om mijn sinaas-appelschilletjescupcakes te gaan maken.'

Sara steekt haar armen in de lucht. 'Yes, wij gaan winnen! Piece of cake.'

'Piece of cupcake zul je bedoelen,' verbetert Melina haar. Ze schieten in de lach.

Zilver kijkt achterom. Jan-Willem staat tussen David en Kas in. Hij lacht. David en Kas hebben hun arm om Jan-Willem heen geslagen. Ze krijgt een onrustig gevoel. Jan-Willem is dikke vrienden met David en Kas. Al jaren. Zou Jan-Willem zijn mond wel houden?

